

Publicerad 2012-08-04 20:52 av ibish

20:53

Hur jag följde strömmen och drunknade

Trettio är det nya tjugo.

Inte med det stora kalaset, utan med de djupa suckarna.

Vet inte hur många gånger jag åkt iväg och kommit tillbaka.

Jag tröttnar alltid, och minns aldrig.

Men jag är alltid först.

De vanligaste sjukdomarna är ursäkter, ursäkter och ursäkter.

Det finns fortfarande platser utan mig.

Och det är så svårt att verkligen förstå.

Höstarna faller över oss som tidiga kvällar i april.

Livet börjar hela tiden.

Ingenting slutar. Ingenting.

Jag blir alltid så nostalgisk när jag dricker.

Som om framtiden inte kunde bli bra nog.

Ingen, inte ens du har så här lite att säga.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ibish med Poeter.se id #4599 innehar upphovsrätten